

В четвъртата част се твърди, че е налице нарушение на член 63, параграф 1, член 64, параграф 1 и член 76, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 207/2009, тъй като в обжалваното съдебно решение се прави погрешно тълкуване на тези членове, като се потвърждава, че апелативният състав на ЕUIPO не се произнася по искане на жалбоподателя, което е било обсъждано пред апелативния състав.

В петата част се посочва нарушение на член 64 от Регламент (ЕО) № 207/2009, доколкото в обжалваното съдебно решение се счита, че когато пред апелативният състав не е бил специално поставен въпросът за реалното използване на по-ранната марка, този въпрос не представлява правен въпрос, който трябва да бъде разглеждан непременно от апелативния състав, за да реши спора, с който е сезиран.

В шестата част се изтъква нарушение на членове 64 и 60 от Регламент (ЕО) № 207/2009 и на правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95⁽²⁾, тъй като в случая е приложена съдебната практика по тези две последни разпоредби, които уреждат допустимостта на жалбите до апелативния състав на ЕUIPO, докато в настоящия случай жалбата не е била обявена за недопустима от апелативния състав, и дори да е била обявена, това би нарушило посочените разпоредби, тъй като представените от жалбоподателя изложения не биха довели до недопустимост.

Второто основание на жалбата е насочено срещу мотивите на обжалваното съдебно решение, с които отчасти се отхвърля третото основание на жалбата до Общия съд, свързано с нарушение на член 8 от Регламент (ЕО) № 207/2009 посредством решението на апелативния състав на ЕUIPO, и се разделя на две части.

В първата част се посочва нарушение на член 36 от Статута на Съда и на член 81 от Процедурния правилник на Общия съд поради липсата на мотиви на обжалваното съдебно решение, тъй като Общият съд не е изложил мотиви относно значението, което е решил да придаде на съображенията на решенията на отдела по отмяна и на апелативния състав на ЕUIPO относно стоките, за които по-ранната марка следва да се счита за регистрирана. Изтъква се също така изопачаване на посочените съображения, тъй като признатото в обжалваното съдебно решение значение е в противоречие с преценката, направена в посочените решения, с твърденията на страните и със събраните в производството доказателства.

Във втората част се твърди наличието на нарушение на член 8 от Регламент (ЕО) № 207/2009, доколкото в обжалваното съдебно решение за сходни се считат услугите от клас 42 на разглежданата спорна марка и стоките, за които се счита, че ползващата се с приоритет марка е била регистрирана.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1).

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, 1995 г., стр. 1; Специално издание на български език, глава 17, том 1, стр. 189).

**Преюдициално запитване от Hof van Cassatie (Белгия), постъпило на 29 август 2018 г. —
Наказателно производство срещу ІК**

(Дело C-551/18)

(2019/C 16/35)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hof van Cassatie

Жалбоподател

ІК

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 8, параграф 1, буква е) от Рамково решение 2002/584/ПВР⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че е достатъчно в европейската заповед за арест издаващият съдебен орган да посочи само подлежащото на изпълнение наложено наказание лишаване от свобода, без следователно да посочва наложеното за същото престъпление и със същия съдебен акт допълващо наказание, каквото е оставянето на разположение, в резултат от което ще бъде наложено ефективно лишаване от свобода едва след изпълнение на основното наказание лишаване от свобода, и то само след нарочно постановено официално решение на Съда по изпълнение на наказанията?

- 2) Ако отговорът на първия въпрос е положителен, трябва ли член 8, параграф 1, буква е) от Рамково решение 2002/584/ПВР да се тълкува в смисъл, че в резултат от предаването от държавата членка на изпълняващия съдебен орган по силата на европейска заповед за арест, която упоменава само наложеното подлежащо на изпълнение наказание лишаване от свобода, без следователно да упоменава допълващото наказание оставяне на разположение, наложено за същото престъпление и със същия съдебен акт, възниква възможност в държавата членка на издаващия съдебен орган да се премине към ефективно лишаване от свобода в изпълнение на това допълващо наказание?
- 3) Ако отговорът на първия въпрос е отрицателен, трябва ли член 8, параграф 1, буква е) от Рамково решение 2002/584/ПВР да се тълкува в смисъл, че неупоменаването от страна на издаващия съдебен орган на наложеното допълващо наказание оставяне на разположение в европейската заповед за арест означава, че допълващото наказание, с което може да се приеме, че изпълняващият съдебен орган не е бил запознат, няма да може да доведе до ефективно лишаване от свобода в държавата членка на издаващия съдебен орган?

⁽¹⁾ Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3).

**Жалба, подадена на 11 септември 2018 г. от Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH срещу
решението, постановено от Общия съд (пети състав) на 11 юли 2018 г. по дело T-643/13, Rogesa
Roheisengesellschaft Saar mbH/Европейска комисия**

(Дело C-568/18 P)

(2019/C 16/36)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (представители: S. Altenschmidt, D. Jacob, Rechtsanwälte)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени решението на Общия съд от 11 юли 2018 г. по дело T-643/13,
- да отмени решението на Комисията от 15 септември 2013 г. с референтен номер GestDem 2013/1504,
- при условията на евентуалност да отмени решението на Общия съд и да върне делото на Общия съд за ново разглеждане.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят изтъква следните основания:

1. Общият съд не е спазил изискванията на Регламент (ЕО) № 1367/2006 ⁽¹⁾ за отказ на свободния достъп до информация за околната среда. Тълкувал е твърде широко с оглед на изискванията на Орхуската конвенция основанията за отказ по член 4, параграф 2, първи тире от Регламент (ЕО) № 1049/2001 ⁽²⁾ във връзка с член 6, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1367/2006. Общият съд неправилно приел, че информацията относно възлеродната ефективност на дадена промишлена инсталация била чувствителна търговска информация.
2. Общият съд пренебрегнал в нарушение на член 6, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1367/2006 и член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 наличието на информация за околната среда относно емисиите.